

NO JUSTICE, NO PEACE, FUCK FILM THE POLICE:

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗ ΓΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Στις 25 του περασμένου Μάη η αστυνομία της Μινεάπολης στις ΗΠΑ, δολοφόνησε τον αφροαμερικανό Τζόρτζ Φλόιντ. Ο Φλόιντ ήταν ένας ακόμη νεκρός μέσα στους εκατοντάδες άλλους αφροαμερικανούς που δολοφόνησαν οι αστυνομικές δυνάμεις των ΗΠΑ τις τελευταίες δεκαετίες, απόρροια της μπάτσικης βίας που συνοδεύει την πολιτική της μηδενικής ανοχής. Η συντριπτική πλειοψηφία των δολοφονιών αυτών δεν βλέπει ποτέ τα φώτα της δημοσιότητας. Οι αφροαμερικανοί συνήθως δολοφονούνται σιωπηλά, με τον ίδιο τρόπο που αυτό συμβαίνει στους μετανάστες εργάτες και εργάτριες εδώ στα δικά μας μέρη. Παρ' όλα αυτά η δολοφονία του Φλόιντ μετατράπηκε σε πρώτο θέμα και αποτέλεσε τον καταλύτη μιας εξέγερσης που όμοιά της είχε να δει η αμερικανική κοινωνία από το Λος Άντζελες το 1992 ή σύμφωνα με άλλους από τη δεκαετία του '60 με την εξέγερση στο Γουάτς. Η άγρια και βασανιστική δολοφονία του Φλόιντ οφείλουμε να σημειώσουμε είχε μία ιδιαιτερότητα: βιντεοσκοπήθηκε και το βιντεάκι της δολοφονίας έγινε viral.

Θα μας ήταν πολύ ευχάριστο, τώρα που μήκε το καλοκαιράκι και το trend είναι «πώς να ξεχάσουμε τη χούντα που φάγαμε στην μάπα την άνοιξη», να γράψουμε δυο τρεις τετριμμένες εξυπνωτικές ατάκες αλληλεγγύης. Τζάμπα είναι άλλωστε και θα βοηθούσε και τη ψυχολογία μας. Αλλά, οι εμπειρίες που έχουμε μαζέψει εδώ και πάνω από δέκα χρόνια μάς κάνουν να είμαστε επιφυλακτικοί. Έχουμε δει την εξέγερση της πολυεθνικής εργατικής νεολαίας το 2008 να χρησιμοποιείται για τη σταδιακή άνοδο του συριζα στην εξουσία. Είδαμε ακόμη την προθυμία του κάθε κορωνόπληκτου αριστερού που καθόταν σουζα το προηγούμενο διάστημα στις προσταγές των μπάτσων με μπλε και λευκές στολές, να σκίζει τα ιμάτιά του για την βαρβαρότητα των αμερικανών μπάτσων. Τα είδαμε αυτά και προτιμήσαμε να γράψουμε κάτι που θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε και τίποτα από όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μας, εκτός από το να παρακολουθούμε εκατομμύρια δάχτυλα να πατάνε κουμπιά που γράφουν #BlackLivesMatter.

Η ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Στις αρχές της δεκαετίας του '70 η μεγάλη ανταρσία των προηγούμενων ετών άρχισε να φτάνει στο τέλος της. Το κίνημα της Μαύρης Δύναμης δεχόταν μία ανελέητη επίθεση από το αμερικανικό κράτος με δολοφονίες, φυλακίσεις, διώξεις. Η πολιτική της μηδενικής ανοχής, που ακόμα δεν είχε ονομαστεί έτσι, εφαρμοζόταν στο Μπρονξ και αλλού. Τα γκέτο, οι γειτονιές και τα πρότζεκτς γέμισαν με κάθε είδους ντρόγκια, εγκληματοποιώντας τη μαύρη εργατική τάξη. Ο ταξικός πάτος του κινήματος δεχόταν σφαίρες και σφαλιάρες.

Άλλα όμως κομμάτια του κινήματος είχαν διαφορετική κατάληξη. Πήρανε αρμονικά τον δρόμο της κρατικοποίησης και της ένταξης στις δομές του κράτους. Οι Μη-Κυβερνητικές Οργανώσεις ενταγμένες σε ένα οικοσύστημα κοινωνικών λειτουργιών, ψυχολόγων, ακαδημαϊκών και έμμισθων -πλέον- ακτιβιστών, αποτέλεσαν ένα όχημα αυτής της κρατικοποίησης.¹ Τα πανεπιστήμια επίσης ενσωμάτωσαν ένα σοβαρό κομμάτι της αριστερής διανόησης.

Ένα μικρό κομμάτι της μαύρης κοινότητας ακολούθησε αυτόν τον δρόμο μέσω της ένταξης γενικώς στο κράτος. Οι δεκαετίες του '70, '80 και '90 είναι ένα ατέλειωτο «ο πρώτος αφροαμερικανός...», δήμαρχος, κυβερνήτης, εισαγγελέας και ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς, με μεγαλειώδη κατάληξη την εκλογή Ομπάμα. Η αφροαμερικανική κοινότητα πολώθηκε ανάμεσα σε ένα μικρό κομμάτι που κρατικοποιούνταν συνήθως μέσω του δημοκρατικού κόμματος και την πλειοψηφία που έμεινε όλο και περισσότερο εγκληματοποιημένη στα γκέτο.

Οι ευυπόληπτοι ηγέτες της μαύρης κοινότητας όπως ο Τζέσε Τσάκσον, ο Αλ Σάρπτον και πολλοί άλλοι, βετεράνοι του κινήματος των πολιτικών δικαιωμάτων της δεκαετίας του '60, μπορούσαν να μεσολαβούν την οργή του γκέτο, με κάποια σχετική επιτυχία. Αυτοί ήταν άλλωστε που αποτέλεσαν το στήριγμα του Ομπάμα στην εξουσία. Ο πρώτος μαύρος πρόεδρος των ΗΠΑ ακολούθησε με απόλυτη προσήλωση την πολιτική της μηδενικής ανοχής όπως και οι προκάτοχοί του. Και ήδη από τις αρχές του 2010, ενώ η πλανητική κρίση εξελίσσονταν, τα γκέτο και οι γειτονιές φλέγονταν καθώς οι μπάτσοι συνέχιζαν να διατηρούν το δικαίωμα να δολοφονούν αφροαμερικανούς.

Οι Alicia Garza είναι ανθρωπολόγος και επαγγελματίας ακτιβίστρια, η Patrisse Cullors διδάσκει σε πανεπιστήμιο και υποστήριξε τον Μπέρνι Σάντερς για το χρίσμα των Δημοκρατικών, η Opal Tometi είναι επαγγελματίας ακτιβίστρια. Και οι τρεις μαζί ίδρυσαν το 2013 το #BlackLivesMatter. Αναμφισβήτητη η αριστερή πολιτική της μεσολάβησης και της άμβλυσης των κοινωνικών αντιθέσεων απαιτούσε μία ανανέωση καθώς ελάχιστοι νεολαίοι δίνουν πλέον σημασία στους παλιούς ηγέτες της αφροαμερικανικής κοινότητας.

Μασκοφόροι διαδηλωτές και διαδηλώτριες στην Ουάσιγκτον τον περασμένο Ιούνιο.

ΤΟ ΧΑΣΤΑΓΚ BLACKLIVESMATTER

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες μία νέα γενιά έμμισθων ακτιβιστών, υπαλλήλων ΜΚΟ και πανεπιστημιακών, έψαχνε τον τρόπο να παρέμβει στα πολιτικά τεκταινόμενα μεσολαβώντας τη μαύρη οργή. Η Patrisse Khan-Cullors εκ των ιδρυτριών του #BlackLivesMatter ανέφερε ότι το 2013:

Η Αλίσια και εγώ κατεβάζουμε ιδέες [...] Ξέραμε ότι θέλαμε να αναπτύξουμε κάτι. Ξέραμε ότι θέλαμε αυτό να έχει παγκόσμια επιρροή. Η Αλίσια επικοινωνεί με την Οπάλ Τομέτι μία αφοσιωμένη οργανώτρια που τρέχει το Black Alliance for Just Immigration, στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης. Η Οπάλ είναι ασυναγώνιστη στην επικοινωνία και αναπτύσσει όλα τα αρχικά ψηφιακά συστατικά που χρειαζόμασταν έτσι ώστε ο κόσμος να νιώσει άνετος να λέει «Black Lives Matter» [...] Η Οπάλ φτιάχνει την αρχιτεκτονική του πρώτου μας σάιτ, τους λογαριασμούς μας στο τουίτερ και το φέισμπουκ. Είμαστε αποφασισμένες να κάνουμε δημόσια μία βασική έννοια: ότι οι ζωές μας σημαίνουν κάτι. Ότι οι Μαύρες Ζωές Αξίζουν.²

Το #BlackLivesMatter ήταν φτιαγμένο λοιπόν από μία νέα γενιά επαγγελματιών ακτιβιστών και ακτιβιστριών, οι οποίες ξεπήδησαν από το οικοσύστημα των ΜΚΟ και των πανεπιστημιακών. Αναμφισβήτητα γνώριζαν τους κανόνες χειραγώγησης των νέων μηχανών κοινωνικής δικτύωσης. Ακόμη σημαντικότερο είχαν καταφέρει να διαβρώσουν οποιαδήποτε μορφή αυτόνομης οργάνωσης. Η Stephanie McMillan, σκιτσογράφος και μέλος του αντικαθεστωτικού κινήματος στις ΗΠΑ έγραψε ένα άρθρο το 2015 στο περιοδικό της αμερικανικής αριστεράς Counterpunch. Ένα απόσπασμα το είχαμε δημοσιεύσει πριν από χρόνια αλλά εξακολουθεί να είναι επίκαιρο. Περιέγραφε λοιπόν την κατάσταση ως εξής:

...Είσαι σε μια διαδήλωση. Πώς μπορείς να είσαι σίγουρος ότι είναι πραγματική; Υπάρχει ένα μάτσο από έμμισθους ακτιβιστές οι οποίοι κρατούν όλοι τους προτυπωμένα πλακάτ. Φωνάζουν συνθήματα – μα, στο βαθμό που ακολουθούν ένα προκαθορισμένο σενάριο, πώς μπορούμε να γνωρίζουμε ότι εννοούν αυτά που φωνάζουν; Πώς μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι όταν κοπεί η χρηματοδότηση τους θα είναι ακόμα εδώ, θα ενδιαφέρονται ακόμα; Κάποιοι αγνοί άνθρωποι συχνά πιστεύουν ότι μπορούν «να πληρώνονται για να κάνουν καλά πράγματα», αλλά τα πράγματα δεν συμβαίνουν έτσι. Οι καπιταλιστές δεν κατέκτησαν τον κόσμο με το να είναι γαμημένοι ηλίθιοι. Δεν πρόκειται να μας πληρώνουν για να τους υπονομεύουμε [...] Οι ΜΚΟ υπάρχουν για να υπονομεύουν, να εκτρέπουν, να υποκαθιστούν τον μαζικό αγώνα. Κάνουν εξαιρετική δουλειά για αυτό τον σκοπό. Πρόσφατα μίλησα με μια ριζοσπάστρια από το Νιου Τζέρσεϊ, η οποία μου είπε ότι μία διαδήλωση στην οποία συμμετείχε, αποδείχτηκε ότι ήταν ένα πρότζεκτ ενός μεταπτυχιακού φοιτητή, ο οποίος χωρίς αμφιβολία προορίζεται για διευθυντής κάποιας ΜΚΟ στο κοντινό μέλλον. Ακουγόταν σοκαρισμένη και αηδιασμένη και μου είπε ότι από τότε δεν πολυψήνεται πια για διαδηλώσεις, γιατί δεν μπορεί να είναι βέβαιη ότι είναι αληθινές [...]

Στο Μαϊάμι συμμετείχα στις διαδηλώσεις «Παλέψτε για τα 15 δολάρια», στις οποίες η μεγάλη πλειοψηφία των συμμετεχόντων, ήταν πληρωμένοι ακτιβιστές, υπάλληλοι ΜΚΟ, Κοινοτικών Οργανώσεων και συνδικαλιστές, που έψαχναν νέα μέλη. Οι διαδηλώσεις «Black Lives Matter» ήταν παρομοίως οργανωμένες και συμμετείχαν σε αυτές έμμισθοι ακτιβιστές, οι οποίοι ήθελαν να δείξουν ότι «οργανώνουν τις κοινότητες» με σκοπό να κερδίσουν την επόμενη επιχορήγηση [...] Όταν πηγαίνουμε να μοιράσουμε προκηρύξεις (ναι, ακόμη μοιράζουμε προκηρύξεις σε χαρτί) αρκετοί άνθρωποι μας ρωτάνε «Πώς μπορώ να βρω μια δουλειά για να το κάνω και εγώ αυτό;» Όταν τους εξηγούμε ότι δεν το κάνουμε γιατί πληρωνόμαστε, αλλά λόγω των πιστεύω μας, στραβομουτζουνιάζουν δείχνοντας ότι δεν μας πολυπιστεύουν.³

Το απόσπασμα είναι ενδεικτικό της ΜΚΟποίησης της αμερικανικής αριστεράς και αντιεξουσίας. Οι έμμισθοι ακτιβιστές είναι παντού και βέβαια απολαμβάνουν μιας ειδικής σχέσης με το Δημοκρατικό Κόμμα. Το 2015 όταν ο αριστερός Μπέρνι Σάντερς διεκδικούσε το χρίσμα των Δημοκρατικών το #BlackLivesMatter διέκοψε αρκετές από τις ομιλίες του προβάλλοντας τις απόψεις τους. Το επόμενο διάστημα ο Σάντερς πρόσθεσε στο πρόγραμμα του ορισμένα από τα αιτήματα των ακτιβιστριών. Με τέτοιους αλλά και με άλλους τρόπους το οικοσύστημα των ΜΚΟ αποκτούσε άμεση επαφή με τους Δημοκρατικούς, σχέση που πάντα εξαργυρωνόταν στις εκλογές.⁴

Το #BlackLivesMatter αποτελεί σάρκα από τη σάρκα του τρόπου με τον οποίο η αμερικανική αριστερά συνδέεται με το κράτος. Το σύνθημα “Defund the Police” (Σταματήστε τη χρηματοδότηση της αστυνομίας) δεν περιέχει σε τελική ανάλυση καμία πραγματική αντίθεση στην μπάτσικη βία. Το ζήτημα είναι η επί μέρους αναλογία χρηματοδότησης μεταξύ μπάτσων με γκλοπ και μπάτσων με πτυχίο ψυχολογίας. Ήδη οι πιο ρεαλιστές το εξηγούν με σαφήνεια:

Από ορισμένα κινήματα διαμαρτυρίας μένουν μόνο δύο τρία συνθήματα. Η φωνή του Occupy Wall Street ήταν «Είμαστε το 99%». Το τωρινό κύμα διαμαρτυρίας έχει ως σύνθημα το «Σταματήστε την χρηματοδότηση της αστυνομίας» [...] Η λογική πίσω από αυτό το σύνθημα είναι απλή: πολλές από τις λειτουργίες επίλυσης συγκρούσεων οι οποίες διεκπεραιώνονται από τους αστυνομικούς μπορούν να μεταφερθούν σε συμβούλους, κοινωνικούς λειτουργούς και άλλους δημόσιους υπάλληλους, των οποίων η περιγραφή της εργασίας τους δεν περιλαμβάνει βία.⁵

Η ΝΕΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΤΙΣ ΗΠΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Το τι θα καταλαβαίνουμε από την αμερικανική εξέγερση και το τι νόημα έχει για εμάς, είναι ένα έργο που αφήνεται στους χειραγωγούς της αριστεράς, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά παντού στον δυτικό κόσμο. Η διεθνής αριστερά που στη συντριπτική της πλειοψηφία ήταν κομμάτι της νέας μασκοφόρας εθνικής ενότητας σε κάθε επιμέρους κράτος, βρήκε την ευκαιρία να ξεπλυθεί από τη συ-

1972. Βιετνάμ. «Το κορίτσι της Ναπάλμ»

1984. Ο μεγάλος λιμός της Αιθιοπίας.

1992. Λος Άντζελες. Ο ξυλοδαρμός του Rodney King.

2015. Ο μικρός Αϊλάν νεκρός στις ακτές του Μποντρούμ.

2020. Μινεάπολις. Η δολοφονία του George Floyd.

Όλες οι παραπάνω φωτογραφίες διαθέτουν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Παρουσιάζουν την πολυεθνική εργατική τάξη, τους μετανάστες, τους αφροαμερικανούς, τους καταπιεσμένους του τρίτου κόσμου, χτυπημένους, εξασθλιωμένους, δολοφονημένους. Ταυτόχρονα εγείρουν το συναίσθημα, την πιο χειραγωγήσιμη πλευρά της κοινωνικής αντιληπτικότητας. Η φωτογραφία δεν είναι χίλιες λέξεις και το βίντεο δεν είναι η αλήθεια. Είναι και οι δύο τεχνικές απόκρυψης, εξωραϊσμού και διαστρέβλωσης. Της συλλογικής μνήμης και των κοινωνικών αντιθέσεων.

Αυτό που υπονοείται στις συγκεκριμένες φωτογραφίες είναι ότι χρειάζονται κάποιιοι οι οποίοι θα έρθουν να μας σώσουν από τα κοινωνικά δεινά παντού στον κόσμο. Αυτοί οι άλλοι είναι ο εσμός της κρατικής φιλανθρωπίας. Δεν είναι τυχαίο που εδώ και πάνω από μία δεκαετία το Fuck the Police, το σύνθημα της εξέγερσης του LA το 1992, μετατράπηκε σε Film the Police: ο γνωστός ράπερ Sage Francis φρόντισε να το τονίσει πριν από αρκετά χρόνια άλλωστε σε μια συναυλία του στην Αθήνα. Το ζήτημα λοιπόν δεν είναι η πηγαία οργή του γκέτο, αλλά η βιντεοσκόπηση των κατορθωμάτων των μπάτσων. Με αυτό τον τρόπο νομιμοποιείται κοινωνικά ότι μόνο ότι βιντεοσκοπείται μπορεί να θεωρείται ότι εκφράζει την αλήθεια. Πριν από κάποιο καιρό είχαμε υποστηρίξει με αφορμή τον φόνο του Ζακ Κωστόπουλου στο κέντρο της Αθήνας ότι:

Δεν θα έπρεπε να έχουμε καμία αμφιβολία για το ποιος τον δολοφόνησε, ούτε να περιμένουμε να δούμε τα βιντεάκια για να πειστούμε ότι οι μπάτσοι και οι φασίστες σκοτώνουν. Είναι η ιστορία και η συλλογική μνήμη που πρέπει να μας οδηγούν και όχι η δήθεν αντικειμενική αλήθεια που παράγουν οι εικόνες. Αντιθέτως, οι εικόνες έχουν ως στόχο να στρέψουν τη συζήτηση προς μια χειραγωγήσιμη κατεύθυνση [...]. Αυτός τελικά δεν είναι παρά ένας τεχνικός τρόπος να ευθυγραμμιστεί με τις κρατικές αφηγήσεις.⁶

Εικόνες σαν αυτή της δολοφονίας του George Floyd που έγινε viral έχει ιδιαίτερα πλεονεκτήματα για τις αριστερές κρατικές στρατηγικές. Γαργάλανε τις ευαισθησίες της λευκής μεσαίας τάξης, αποκρύπτοντας την ταξική φύση της μπάτσικης βίας. Ο George Floyd δεν δολοφονήθηκε μόνο γιατί ήταν μαύρος, αλλά γιατί ήταν μαύρος και άφραγκος.

ναίνεση στη χούντα και να επιδείξει επαναστατικό προφίλ. Αυτοί που συναίνεσαν στο να μας κασιγκωθούν για τα καλά οι μπάτσοι με λευκή στολή, καταδικάζουν τώρα την ρατσιστική βία των αμερικανών μπάτσων. Προφανώς γιατί είναι τζάμπα να καταδικάζεις τους μπάτσους των άλλων.

Αυτό το οποίο μένει εκτός συζήτησης είναι ο ταξικός πυρήνας του καπιταλισμού: η εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης από τα αφεντικά αποτελεί τον πυρήνα της σχέσης κεφάλαιο. Τα αφεντικά και οι κάθε είδους υπάλληλοί τους προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας κάνουν να ξεχάσουμε αυτή την πραγματικότητα. Η αφροαμερικανική κοινότητα είναι από καιρό πολωμένη ανάμεσα σε μία μαύρη μεσαία τάξη που έφτασε να εκλέξει και πρόεδρο των ΗΠΑ και την τεράστια μάζα των αφροαμερικανών που έχει δύο λύσεις: είτε μια σκατοδουλειά πληρωμένη με ψίχουλα, είτε την ένταξη στην παράνομη οικονομία. Ο ράπερ Scarface, από τις γειτονιές του Χιούστον, εκεί όπου μεγάλωσε και ο δολοφονημένος George Floyd, έγραφε το 2002:

Κάθε μέρα τα ίδια και τα ίδια στη γειτονιά μου είτε δουλεύουμε, είτε σπρώχνουμε ντρόγκια στη γειτονιά μου⁷

Ο ρόλος των μπάτσων και των ΜΚΟ ήταν και είναι αυτός: η δια της βίας διατήρηση του ταξικού πάτου στη θέση του σε μία εποχή καπιταλιστικής κρίσης και διακρατικών ανταγωνισμών. Θα θέλαμε πολύ να πιστέψουμε ότι η εξέγερση στις ΗΠΑ μπορεί να δώσει ελπίδες για το μέλλον, αλλά οι εμπειρίες του παρελθόντος δεν μας αφήνουν να έχουμε μια τέτοια αισιοδοξία.

Οι κάτοικοι των γκέτο και των γειτονιών πήραν μία ανάσα μετά τις μασκοφόρες απαγορεύσεις του κράτους, αλλά την ίδια στιγμή οι μηχανισμοί μεσολάβησης και κρατικοποίησης έχουν πάρει φωτιά. Το αμερικανικό κράτος όπως και όλα τα κράτη του πλανήτη αναζητούν τη διαμόρφωση μίας νέας εθνικής ομοψυχίας. Αναζητείται μία νέα εθνική ενότητα, με την οποία τα κράτη θα αντιμετωπίσουν τις νέες προκλήσεις της κρίσης. Και αυτές οι προκλήσεις περιλαμβάνουν στα σίγουρα μπάτσους, κάθε είδους, στον σβέρκο όλων μας.

1. «ΜΚΟ ΧΩΡΙΣ ΤΟ Μ: Στοιχεία από την ιστορική καταγωγή τους και τις πολλαπλές υπηρεσίες που προσφέρουν στο σύγχρονο κράτος», Antifa #52, 7/2016, σελ.8-13.
2. Patrisse Khan-Cullors, μία από τις ιδρύτριες του Black Lives Matter το 2013. Patrisse Khan-Cullors, When They Call You a Terrorist: A Black Lives Matter Memoir, St. Martin's Press, 2018, σελ. 134-135
3. Βλέπε «Why NGOs and Leftish Nonprofits Suck(4 reasons)» - Stephanie McMillan <http://skewednews.net/index.php/2015/10/13/ngos-leftish-nonprofits-suck-4-reasons/> και «The Useful Altruists: How NGOs Serve Capitalism and Imperialism» by Stephanie Mcmillan - Vincent Kelley. <http://www.counterpunch.org/2015/10/20/the-useful-altruists-how-ngos-serve-capitalism-and-imperialism/>
4. Dara Lind, «Black Lives Matter vs. Bernie Sanders, explained», vox.com, 11/8/2015.
5. Ben Burgis, Καθηγητής Φιλοσοφίας, στο περιοδικό Jacobin, 28/6/2020.
6. «ΕΙΝΑΙ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΣΒΑΣΤΙΚΑ: Μπάτσοι, μαφιόζοι, μαγαζάτορες στην Ομόνοια». Antifa #62, 10/2018.
7. Scarface - «On my Block» -2002.

Για αυτούς που άδειασαν το κατάστημα στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ, «ήταν σαν τα Χριστούγεννα», κάτι σαν μια ευκαιρία για προλεταριακά ψώνια. Κάτι μας θυμίζει αυτό από το μακρινό 2008.

Ο Ομπάμα, όταν ήταν πρόεδρος, με αστέρες του χιπ χοπ. Παρόλο που η προεδρία Ομπάμα συνέπεσε με αφροαμερικανικές εγξέρεσις όπως αυτή στο Φέργκιουσον το 2014, η κριτική προς το πρόσωπό του ήταν αμελητέα, παρόλο που εφάρμοσε απαρέγκλιτα τη ρατσιστική και μπάτσικη πολιτική των προκατόχων και διαδόχων του. Η διαφορά με ταξύ Ομπάμα και Τραμπ είναι μόνο στο περιτύλιγμα, αν και οι αριστεροί ιδεολόγοι έχουν κάνει τα πάντα με σκοπό να πιστέψουμε το αντίθετο.